

□ ЛЮДСЬКІ ДОЛІ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ВИПРОБУВАНЬ ІСТОРІЇ

Усе далі й далі вглиб історії відходять дні й роки початку буремного ХХ століття. Та стерти з пам'яті народу жахи від пережитого не може ніщо. Хвиля революцій, голодомори, репресії. Тяжким випробуванням для України стала Друга світова війна - найжорстокіша з усіх воєн, які пережив наш народ. Вивчаючи історію Полтавщини, відвідуючи шкільний музей, члени пошукового загону «Козачата» ОЗ «Калайдинцівська ЗОШ» досліджували долі земляків у тяжкі буремні 30- 40 роки минулого століття. Сьогодні не кожен уявляє ціну Перемоги, до якої українці йшли довгі 1418 днів і ночей. Під час екскурсії до кімнати бойової слави ми почули□□ розповіді□□ про наших земляків, які захищали рідний край у роки Другої світової війни. Особливо схвилювала нас життєва історія односельця Шевченка Гната Олексійовича, який упродовж 60 років носив осколки в грудях .

□□□□□□□□□□ Народився Гнат Олексійович 17 листопада 1917 року в селі Новаках Лубенського району в простій селянській родині. Рано залишився без батька, якого мобілізували ще в 20-их роках на громадянську війну, тож сповна пізнав гіркоту сирітського дитинства. У шістнадцять років хлопець залишився круглим сиротою, утративши найдорожчу людину – матір, яка□□ померла від голоду□□ в□□ 1933 році. Син Гната Олексійовича Віктор пригадує, як батько зі сльозами на очах розповідав, що власноруч викопав для неї могилу в садку під вишнею. Ця подія, як і жахливі картини людського приниження, назавжди запеклися в душі молодого хлопця гірким болем. Сироту віддали до дитячого будинку. Опісля перебував у наймах, жив у тітки. У 1937 році розпочав службу в армії у прикордонних військах. Спочатку на суші, а потім на морі. Перше бойове хрещення отримав у Фінляндії.

□□□□□□□□□□ У 1940 році Гнат вступив на снайперські курси й успішно закінчив перший випуск. Протягом чотирьох років війни молодий снайпер знищив 133 фашисти.

□□□□□□□□□□ Потім Гнат Олексійович воював на Ленінградському фронті. А доля послала нове випробування: військова частина захищала блокадний Ленінград. Страшним виявився той час для жителів міста і його захисників. Від недоїдання воїни були виснажені, опухлі. Берегли кожну крихту сухарів, їли капустине листя. Віктор Гнатович зі сльозами на очах згадує розповіді батька про пережите, про те, що солдат ділився своїм блокадним пайком із родиною місцевих жителів , до яких був розквартирований.

Протягом тривалого часу після війни родини листувалися, щорічно ленінградці□□ приїздили в гості в село Калайдинці і запрошували Шевченків до себе погостювати. Але сільські будні не дозволяли поїхати всією сім'єю до Ленінграда, Та Гнат Олексійович кілька разів зміг побувати там, де пройшла його буремна молодість.

А тоді, у найбільш важкий період блокади, його було нагороджено орденом

Червоної Зірки. Син згадує, що для батька це була найдорожча з відзнак. Цьому є пояснення, адже перша Червона Зірка врятувала снайперу життя. В одному з боїв ворожа куля влучила в орден. Це, звичайно, знизило ефективність пострілу, але осколки ордену міцно застрягли в грудях Гната Олексійовича. Протягом шести десятків років після війни він носив їх у собі. Вісім разів солдат був поранений.

У післявоєнні роки Гнат Олексійович очолював сільську раду, був завфермою, бригадиром у селі Калайдинцях. Під його керівництвом закладено великий колгоспний сад.

Достойне життя прожив Гнат Олексійович. Він збудував дім, виростив сина й доньку, виглядав онуків, добрим словом і порадою підтримував їх, знаходив розраду в пасіці. Був ветеран частим гостем нашої школи.

Під час проведення пошукової роботи, слухаючи розповіді рідних учасників тих страшних подій, ми вкотре пересвідчилися, що минуле нагадує про себе, стукаючи в наші серця

.

Керівники пошукового загону «Козачата» Босікова О.В., Федоренко Н.В.